

Μὰ ἀνανιώνει κιόλα, ἀντρείεβει,
Μετωρίζει τὴν καρδιά.

Ἄπο τὴν ψυχὴ βγαλμένη
Τῷ Ρωμιῶνε τῇ γερῇ,
Δυνατὲ κι ἀντρειωμένε
Χαίρε, ὦ χαίρε, Ποιητή.

Μόναχο

ΓΑΛΗΓΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

Μὴ ἀπ' τὴ λήθη ξεκόβεται στὰ βάρη
Τ' ἀβλάκι ποὺ τὴ ρίζα σου ποτίζει ;
Μὴν ἔφτασες ἐδῶ σὲ ἀνυπαρξία ;

Γιὰ τὴ ζωὴ οἱ καιροὶ πιά σοῦχουν μάθει
Κι δλίμπυι ἢ ἐφτυγιά σου κρυφανθίζει,
Τοῦ νεκροῦ καὶ τοῦ ἀθάνατου ἁρμονία ;

Κέρκυρα. Φλεβάρης

ΒΑΣΙΛΗΣ ΡΩΤΑΣ

ΣΤΟΝ ΤΙΜΗΜΕΝΟ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΣ

Ἄκουσε δυὸ λόγια παρηγορίας ἀπὸ τὰ ξένα :
Τὰ στήθια μας γεμίζουν ἀπὸ συμπάθεια καὶ περη-
φάνεια γιὰ τὸ εὐγενικό σου τὸ πρόσωπο ποὺ τὸ
βλέπουμε μπροστά μας σὰ Σύμβολο.

Ἐπουργικό ἔγγραφο προσπάθησε νὰ τιμωρήσῃ
τὸν ὑπάλλληλο· ἀκόμα καὶ νᾶτανε σωστό, ἀκόμα καὶ
νὰ μὴν εἴτανε ἀστίγρητο, ἀδικαιολόγητο καὶ σοφι-
στικό, ἀσήμαντα τέτοια ἔγγραφο, κοντόφθαλμος ὁ
Ἐπουργός ποὺ δὲν τολμάει νὰ ἰδῇ τὸ ἦθος, νὰ ἰ-
δῇ τὴ γλυκεῖα μορφή τοῦ ἄφροβου Ποιητῆ ποὺ
ἀγκαλιάζει ὀλάκαιρη μέσ' στὴν καρδιά του τὴν Ἐ-
θνική τὴν Ἰδέα, μὲ τοὺς καημοὺς καὶ μὲ τὶς λύ-
πες, μὲ τὶς ἀδολες καὶ ἀγνὲς χαρὲς του, νὰ ἰδῇ κάτου
ἀπ' τὸν ἀσήμαντο ὑπάλλληλο τὸν ἠθικό ἥρωα ποὺ
θέλησε νὰ μάθῃ στὰ Ἑλληνόπουλα τί θὰ πῆ σθέ-
νος, τί θὰ πῆ χωρακτήρας, τί θὰ πῆ λεβεντιά, τί θὰ
πῆ στρατιώτης.

Στὴ θλιβερῇ ὄμως κατὰστασι ποὺ βρισκόμα-
στε ἀκόμα, τὸν φοβήθηκε ἡ Ἀνόρθωσι τὸν ἥρωα,
τὸν τιμώρησε τὸν ὑπάλλληλο.

Τιμημένε Ποιητῆ ! Ἡ λεβεντιά σου δίνει στὰ
λόγια σου ἀκόμα πῶς ἀθάνατη ζωὴ.

Ληψία 11 Μαῦου 1911.

ΔΑΜΙΑΝΟΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ
ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Τοῦ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ
Μὲ βαθύτατο σέβας.

Μάβρο ψηλὸ καὶ βαθιοριζομένο

Κι ἀκόμυι νιὸ κι ἄς ἔχεις αἰῶνες ζήσει

Στὴ γῆ σου πῶς δικὸ στέκεις σὺν ξένο,

Σὰ στήλη μαρμαρένια, ὦ κυπαρίσσι.

Φουσκοδεντριά· γρυζολαλοῦνε ὡς βρύσι

Τὰ σπουργίτια· ἀεράκι μυρωμένο

Τινάζει ἀμυγδαλάνθη· ἥλιος μεθύσι·

Πῶς εἶσαι ἀτάραχο ἔτσι κ' ὑψωμένο ;

ΜΑΤΙ ΚΑΙ ΜΑΤΙ ¹⁾

Ἀφιερώνεται τοῦ ΚΩΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΤΗ

Παιδιά τοὺς εἶχα γνωρίσει στὴν Πόλη καὶ τοὺς
δυὸ. Ἄντρες τοὺς ξαναεἶδα στὸ τηλεφάτο μου τὸ
ταξίδι. Δὲν ἔπρεπε ἴσως νὰ σὰς δηγηθῶ τὰ ἱστο-
ρικά τους· ὁ κόσμος τοὺς ξέρει, θὰ καταλάβῃ ἀμέ-
σως. Ἐπειτα, ἴσως νὰ εἶναι κρῖμα, τέτοιο δρᾶμα
καρδιολογικό ²⁾, ποὺ ἡ ἀνάλυσή του ἢ ψυχολογική
θὰ ἤθελε τόμο, νὰ τὸ συμμαζώξῃ κανεὶς καὶ νὰ
τὸ στενέψῃ σὲ καμὰ δεκαριά σελίδες.

Ἡ μάνα τους τᾶφταιξε ὄλα. Ἡ μάνα τους
ἀπαρχῆς ἀναφε ἀνκμεταξὺ τους τὴ ζούλια ποὺ
πάντα ὑπάρχει ἀνκμεταξὺ δυὸ παιδιὰ, μάλιστα δυὸ
ἀδέρφια. Ἡ μάνα τους φυσούσε, ὡςπου νὰ κάμῃ
τὴ ζούλια πυρκαγιά. **Ζηλοὶ δέ τε γείτονα γείτονα,**
ποὺ λέει ὁ γέρο Ἡσίοδος. Μποροῦσε νὰ προστέσῃ
κι ὁ ἀδερφός τὸν ἀδερφό. Ἀγκαλιά, μήπως ὁ
ἴδιος δὲν εἶχε παράπανα μὲ τὸν ἀδερφό τὸ δικό
του ; Ἄφου εἶναι φυσικό μας νὰ ζουλέδῃ τὸ γεί-
τονα ὁ γείτονας, ποὺ θὰ βρῆς μεγαλύτερους γει-
τόνους ἀπὸ δυὸ ἀδερφούς ; Ὁ γείτονας ἀγωνίζε-
ται γιὰ τὸ ἀπάγγελμά του ὁ καθέννας· ἀγωνίζεται
γιὰ τὴν ἐξουσία ὁ ἀδερφός, κι ὁ ἀγώνας μπορεὶ νὰ
γίγῃ θανάσιμος. Στὸ ρωμαϊκό οἱ ψυχὲς κορώνουνε
γλήγορα μὲ τὸν ἥλιο καὶ μὲ τὸ πάθος.

Στὴν Πόλη ἀκουσα πάντα νὰ λένε, σὺν πρᾶμα
ὅπου συζήτηση δὲ χωρεῖ, πῶς μεγαλύτερος ἀπὸ
τοὺς δυὸ Κομινάδες—Κομινάς, τὸ ἐπίθετο τοῦ πα-
τέρα ὁ Νίκος εἴτανε πτωχόμυαλος, πῶς εἴτανε,
πέστε το κιόλας, ἀνόητος. Τόντις, ὁ Νίκος ἔμιαζε
κι ἀπὸ πρώτη ὄψη, σὰ στενοκέφαλος· ἡ καρδιά του
ἕμως ἴσια καὶ ὀρθή. Ταχτικός, ξακριβολογημένος,
φιλολογοῦσε ὡς καὶ τίς πῶς ἀσήμαντες μικροδου-
λειές, μὰ ὅτι ἔκανε, ἔκανε μὲ πάστρα, ἢ ἐργασία
του σκολειὸ μεθοδική, ὡς καὶ στὰ παιχνίδια του
ἀκόμῃ συγυρισμένος. Ἔταν καθότανε ὥρες δίχως

1) Γράφηκε πρῶτα γαλλικὰ κ' ἔμεινε ἀνέκδοτο.

2) Τὸ γαλλικὸ κείμενο ἔλεγε· drame sentimental. Δὲν ἔβρισκα λέξῃ νὰ τὸ μεταφράσω κ' ἔβαλα **δρᾶμα ψυχολογικό**. Ἐπειτα συλλογίστηκα πῶς ἀπὸ ἀναλογία μποροῦσε κανεὶς νὰ βγάλῃ ἐκὸν ὄρο **καρδιολογικός**, ποὺ ρωμαϊκά εἶναι ἀπαράλλαχτα τὸ sentimental (ἐπει-
δὴ τὸ **αἰσθηματολογικός** δὲν κάνει). Θαρρῶ πῶς εἶναι ἀπὸ
κινεὲς τίς λέξεις ποὺ στὴν ἀρχὴ σὲ ἐυπάζουνε καὶ δυσκολέ-
θεσαι, ὕστερα ὁμως σοῦ φαίνονται ἀπαραίτητες. Ἐχει
πλῆθος παράγωγα, **καρδιολογία, καρδιολογῶ κτλ.**